35ste jaar. — Nr 105. Zaterdag 1ste september 1888.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **grooto Markt, n° 37-39, te Tongeren.**

Abonnement

Drie maal per week **6** franks per jaar.
Twee » » **5** » »
Een » » **4** » »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centiemen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN DEN 1ste SEPTEMBER.

Aan onze lezers

Te rekenen van toekomenden zaterdag, 8 september, zal

DE POSTRIJDER

zonder verhooging van prijs, merkelijk

VERGROOT WORDEN.

Van alles wat.

De gansche stad Antwerpen is in rep en roer ten gevolge der onregelmatigheden die men ontdekt heeft in het bestuur van het bureel van weldadigheid. Zekere geuskens die in het bestuur zaten worden beschuldigd van grove knoeierijen met het geld van den arme.

Ze loopen dooreen, de vriendjes, als een mierennest, welke men met eene trap van den voet ten onderste boven heeft geschopt ; iedereen zoekt zijne verantwoordelijkheid te redden ; niemand heeft schuld.

Er komen gezegden en verklaringen aan het licht, die alle denkbeeld te boven gaan en men begrijpt niet, als dat alles waar is, hoe ongeregeldheden, als die welke men aanhaalt, konden blijven bestaan.

Demissiën zijn ingezonden ; demissiën werden gegeven en dit alléén is een teeken des tijds ; als het schip aan 't zinken is, trekken de ratten er van door, doch de justicie blijft, en recht zal er gebeuren.

***

De korrespondent van de *Chronique*, geeft eenige inlichtingen over de geplegde knoeierijen en onregelmatigheden. Wij laten ze hier gedeeltelijk volgen :

« Reeds vijf bedienden werden afgesteld ten gevolge van het korte onderzoek, dat met veel krachtdadigheid werd gedaan door de achtbare bestierders MM. Piens, Verspreeuwen en Stanislas Haine, die te Antwerpen eene welverdiende achting genieten. »

» Ziehier de namen der afgestelde bedienden :

» MM. Van Bergen, algemeen sekretaris ; Van Ardoye, bureeloverste.

» Twee inspekteurs zijn in beschikbaarheid gesteld, omdat zij weigerden inlichtingen te geven aan de bestierders, die het onderzoek deden.

» *Het bureel van Weldadigheid is een echten kaas geworden.* Een der afgestelden is een gewezen herbergier uit den omtrek van den vlaamschen schouwburg, dien men als dienstoverste had geplaatst.

» Wij hopen dat de bestuurraad ditmaal tot algemeen sekretaris een man van ondervinding zal benoemen, die eene persoonlijke positie bezit en borg kan stellen.

» Het zal niet meer genoeg zijn, naar wij hopen, den flamingant uit te hangen om het *Dignus intrare* te bekomen in positiën, waar men over den eigendom der arme beschikt. (De *Chronique*, die hier eenen pijl afschiet tegen de Vlamingen, zou wel doen te zeggen, dat hier vooral spraak is van geuzen vlamingen. *Red*).

***

« Het bestuurlijk onderzoek strekte zich niet alleen uit over de ambtelijke misbruiken of onregelmatigheden, die men de bedienden verwijt, maar over eene reeks feiten die veel erger zijn.

» Er is spraak van de werkmanswoningen van het weldadigheidsbureel. Ik zal u hierover binnen kort zeer omstandige bijzonderheden meêdeelen. Wat er van zij, ik sluit mij volkomen aan bij het gedacht, gisteren door de *Opinion* vooruit gezet, namelijk, de posten van bestuurder bij 't weldadigheidsbureel dienen betaald te worden derwijze dat het beheer gegeven worde in handen, die zich met niets anders bezig houden en daardoor zelf rechtstreeks verantwoordelijk zijn.

***

« De portier van het weldadigheidsbureel heeft insgelijks zijn ontslag gegeven, ten gevolge der ondervragingen van M. Piens ; in afwachting is zijn ontslag niet aangenomen.

« M. de bestierder Van Geert, die op de huwelijksreis was, is bij hoogdringendheid terug geroepen.

» M. de inspekteur Verhagen is tot opperinspekteur benoemd.

» Het parket zal een onderzoek instellen, en al de boeken in beslag nemen.

» In het onderzoek door de bestuurders Piens en Haine gedaan, heeft men verscheidene arme menschen ondervraagd, wiens getuigenissen zeer bezwarend zijn.

» Nieuwe afstellingen zullen de eersten volgen.

» Het regent naamlooze beschuldigingen. »

***

De zaak van het bestuur van weldadigheid van Antwerpen, wordt meer en meer ontwikkeld en bedroevend. De portier waarvan de *Chronique* hierboven spreekt, wiens ontslag geweigerd was omdat men het hem geven wilde, heeft dezen morgend ten 9 ure een einde aan zijn leven gesteld.

Dit einde, om welke reden dan ook, heeft te Antwerpen een diepen indruk gemaakt.

***

De portier werd beschuldigd het volle gewicht niet afgeleverd te hebben der eetwaren, voor den arme bestemd. Hij loochende dit, doch, in eenen brief door hem achtergelaten, bekent hij te weten dat er een tekort in de ellematen bestaat, zonder dat hij echter kan zeggen hoe dit gekomen is.

Men ziet, er heerscht in het bestuur eene volslagen ordeloosheid.

***

In Holland evenals hier, gebruiken de liberalen het vraagpunt van den persoonlijken dienst om de konservatieven in de achting van het volk te doen dalen.

Twintig jaren lang, zijn zij aan het bewind geweest, zegt de *Courrier de la Meuse* van Maastricht, en zij hebben de militaire kwestie niet aangeraakt, wel wetende dat elke verzwaring der krijgslasten hunnen val zou veroorzaken.

Doch, nauwelijks zijn zij van het bewind verwijderd of zij eischen dat hunne opvolgers het stelsel van den persoonlijken dienst zouden invoeren. Het is hun dus niet te doen om de verdediging van het land te verzekeren, maar om hunne politieke tegenstrevers te doen vallen.

In België schijnt dat vraagpunt voor het oogenblik te slapen, doch wij raden onze vrienden aan een oog in 't zeil te houden. Er wordt in 't donker gewerkt om, langs bedekte wegen, het land op te dringen wat het, openlijk voorgesteld, uit al zijn krachten verwerpt.

De partijgangers van den persoonlijken dienst — ten minste langs den liberalen kant — spelen geen eerlijk spel. Dat het land op zijne hoede zij om er het slachtoffer niet van te worden !

***

Iedereen kent dien Felix Pyat, communard, door de fransche losbollen als lid voor de Kamers gekozen, en die onophoudelijk getierd heeft tegen 't doemlijk kapitaal.

Nu, een zeker getal werkstakers van Parys, hebben hem uitgenoodigd zijn wedde als Kamerlid af te staan voor den vakantietijd, vermits hij er toch niets voor doet en ze te verdeelen tusschen de noodlijdende werkstakers.

Die jaarwedde beloopt fr. 9000 's jaars, en zou voor den vakantietijd, zoowat fr. 2000 te verdeelen geven.

Men moet echter niet vreezen dat Pyat aan die uitnoodiging gevolg zal geven. Zijn grondstelsel is « alles door en alles voor het volk ! » Maar even als al de heerschzuchtigen, wijzigt hij hetzelfde in de praktijk, en verandert het in dezen grondregel : alles door het volk, en alles voor mij ! »

Zij zijn bovendien alle maal gelijk, die groooote vrienden van het volk.

***

Onze liberale pers heeft het denkbeeld van kardinaal Lavigerie niet erg bewonderd : de *trottoir*-bladen — die altijd anderen afmeten naar hun eigen — hebben aan den edelen grijsaard, zeer gemeene bedoelingen toegeschreven.

Dat is zoo en zal nooit anders zijn.

De liberaal ziet altijd achter alles, het katholicism, en in de Logie heeft hij geleerd : dat is de vijand.

Liever dan den weldadigen invloed van het katholiek geloof te zien uitbreiden in Afrika, zou zeker liberalism al de afschuwelijkheden van bederf en slaveray zien voortduren.

Vele liberalen willen de beschaving van Afrika, bij middel van den draaiorgel en den.. jenever, niet bij middel van de zedelijke opbeuring en het kruis, niet bij middel van den kerkelijken invloed.

Kardinaal Lavigerie is, naar ons inzien, gekomen om de nieuwe inrichting op te beuren, en te doen klimmen in het vertrouwen der katholieken.

Mocht hij gelukken !

***

Een land dat, volgens onze liberalen ongetwijfeld in den afgrond der diepste ellende moet verzinken, is Canada. Men verbeelde zich dat omdat in dat land onlangs een pastoor minister is geworden.

De Eerw. Heer Labelle was, sedert een twintigtal jaren, aan 't hoofd der kolonisatie in Neder-Canada, vooral in de uitgestrekte landstreken besproeid door den Outzonais en zijne bijrivieren, de roode rivier, de Lièvre en de Gatineau.

Zijne landbouwkennissen en de diensten door hem aan het land bewezen, hebben de aandacht van het gouvernement op hem getrokken. Dit batste, onlangs besloten hebbende een ministerie van landbouw in te richten, heeft de leiding ervan den moedigen katholieken werker aangeboden.

Het ambt aan den eerw. heer Labelle toevertrouwd, is hoogst gewichtig. Neder-Canada of de provincie Quebec is bijna zoo groot als geheel Frankryk : zijne oppervlakte bedraagt niet minder dan 50 millioen hectaren. Dit uitgestrekt grondgebied, dat zoo vruchtbaar is als gezond, bevat volgens de volkstelling van 1881 nog maar 1,339,027 inwoners.

***

Wij herinneren onze lezers dat, op bevel van HH. Hoogw. de Belgische bisschoppen, morgen, eersten Zondag van September, in al de kerken van het land eene omhaling zal gedaan worden, ten voordeele van het werk der Belgische zendingen in den Congo.

De kruistocht van Mgr Lavigerie, voor de afschaffing der slavernij in Afrika, verdient de ondersteuning van alle katholieken ; daarom achten wij het ons ten plicht dit werk in de gunst onzer lezers aan te bevelen.

Groote internationale wedstrijd van wetenschappen en nijverheid te Brussel 1888.

Het uitvoerend comiteit heeft de voorzitters der voornaamste muziekgezelschappen bijeengeroepen tot eene vergadering, waarop de maatregelen zullen worden beraamd noodig om in den loop der maand september, een monsterfeest te geven in de tuinen, hallen en feestzaal van den grooten wedstrijd.

De heer Stauf, te Keulen, die voor vijf jaar de duitsche muziekfeesten bestuurde, waarvan de roep van mond tot mond ging, heeft het bestuur op zich genomen van het feest wat de duitsche muziekgezelschappen betreft en van heden af aan doet alles reeds voorzien dat de pogingen van het uitvoerend comiteit met den besten uitslag zullen worden bekroond en de menigte gedurende september naar Brussel zal stroomen. De juiste datums deelen wij later mede.

Voordracht over de bijenteelt in de gemeente jongenschool te Tongeren.

(Vervolg).

Bevatten de koeken, die de bijen bezitten, nog veel honig, dan heeft men slechts om het eierleggen te bevorderen, een- of tweemaal wekelijks de dekseltjes van een deel der cellen weg te nemen. De aldus blootgelegde honig wordt door de werkbijen opgenomen en de moederbij aangeboden. Draagt de bijenhouder tevens zorg aan de bijen slechts de volstrekt noodige ruimte te verleenen, de sluitramen na elk bezoek wel te dekken en den korf te vermeerderen, naarmate der toenemende noodwendigheden, dan mag hij verzekerd wezen, in den tijd van zes tot acht weken, eene zeer talrijke bevolking te bezitten, wel te verstaan indien de moederbij eene goede eierlegster is.

Bevat den korf genoen voldoenden voorraad meer, dan moet men aan de bijen een aanprikkelend voedsel geven, want het is volstrekt noodzakelijk dat zij op dit oogenblik ruim van levensmiddelen voorzien zijn, trouwens elke besparing, onder dit opzicht gedaan, zal op dit tijdstip onvermijdelijk ten nadeele van den eigenaar uitdraaien. In de lente veel en rijkelijk voeden, is een kapitaal tegen hooge interesten plaatsen, want wees maar verzekerd dat de bijen niet nutteloos zullen verspillen wat men hun toedient. De karigheid gelijkt hier aan de besparing welke de landbouwer zou vermeenen te kunnen doen door geen mest op zijn land te brengen. Door zijne korven rijkelijk van het noodige te voorzien, heeft de bijenhouder nog dit voordeel boven den landbouwer, dat hij nooit moet vreezen door overmaat te zondigen, want zijne oogst wordt niet door het begeren bedreigd. De bijen beantigen altoos verstandig en zuinig hetgeen men hun toedient en verhaasten zich ons het dubbele of het drievoudige terug te schenken.

Een goed voedsel voor de bijen verkrijgt men door op een matig vuur goede suiker in water te laten smelten, en dit in de evenredigheid van 7 kilogrammen suiker voor 4 liters water. Naarmate de warmte der buitenlucht toeneemt, mag men meer water gebruiken, tot het mengsel ten laatste uit gelijke deelen suiker en water bestaat.

Men kan op verschillige wijze dit voedsel uitdeelen. Ten dien einde heeft men min of meer ingewikkelde voedingstoestellen uitgedacht van allerlei vormen. Een der beste modellen, dat ik U hier laat zien, is het voedingstoestel door M. von Siebenthal uigevonden, en is volkomen voor dezen korf geschikt. De handelwijze die het minst gereedschappen vergt, bestaat in rechtstreeks de suikersiroop in de cellen te gieten en ze alzoo in 't bereik der bijen te stellen. Een- of tweemaal per week, gedurende de maand April, en ook in 't begin van Mei, wanneer er nog geenen honig genoeg in de bloemen is, geeft men aldus kleine hoeveelheden voedsel. Het eierleggen, dat zich bij den aanvang slechts bij eenige eieren bepaalt, groeit gedurig aan, naarmate nieuwe werkbijen geboren worden die hunne toekomstige zusters kunnen uitbroeden en verzorgen. Na eenige weken, worden reeds dagelijk 2,000 tot 3,000 eieren gelegd en zelfs tot 4,000 wanneer de moederbij bijzonder vruchtbaar is.

Gedurende deze snelle ontwikkeling, moet men het gepaste oogenblik gadeslaan om ramen bij te voegen, die van raten met kleine cellen voorzien zijn. Bij gebrek aan volmaakte raten, zal men waswafels geven welke eveneens uit cellen voor werkbijen bestaan. Deze voorzorg is volstrekt noodig, want gelijk wij het reeds gezegd hebben, de bijen maken voor het grootste gedeelte slechts mannelijke cellen wanneer zij op dit tijdstip vrij mogen bouwen. Het is ook noodig hierbij te voegen dat men niet te vroegtijdig van waswafels gebruik mag maken. Men moet tot in April wachten, tot op het oogenblik dat de bijen neiging tot het natuurlijk bouwen vertoonen, 't is te zeggen, wanneer het weder warm begint te worden en reeds honig in de bloemen voorhanden is.

De waswafel, die ik u hier vertoon, is tusschen twee cilinders geperst ; de bodem der cellen is een volkomen namaaksel der natuurlijke bijencellen. Aan de hoorden bevindt zich eene genoegzame hoeveelheid was om aan de bijen het gemak en het middel te geven, de wanden tot op de noodige hoogte te verlengen. De bij heeft aldus geene andere moeite meer dan de cel met honig aan te vullen en het deksel te bereiden.

Wanneer men berekent dat bijen volgens de warmte van het weder, 10 tot 15 kilogrammen honig moeten verteren om een kilogram was voort te brengen, dat het was maar omtrent tweemaal zoo duur verkocht wordt als de honig, en dat de bijen zich in 't algemeen gedurende den besten tijd van 't honiginzamelen met het bewerken van was bezig houden, dan begrijpt men het groot voordeel dat gelegen is in 't gebruik van waswafels. Dit voordeel is zelfs nog grooter geworden sedert de uitvinding van een honigslinger, waardoor men gedurende verscheidene nacenvolgende jaren dezelfde raten kan benuttigen.

Het ware veel te lang hier al de verschillende doenwijzen op te sommen, die gevolgd worden om de waswafels vast te hechten. Wij zullen ons bepalen met u de twee of drij door ons gebruikte doenwijzen aan te toonen.

In de meimaand begint het broed zeer aanzienlijk te worden. In geval de moederbij eene goede eierlegster is, zal men alle vier of vijf dagen eene volmaakte raat of een raam, met waswafels voorzien, moeten bijvoegen, tot de korf gansch vol zij, en dat men zich genoodzaakt vinde, ten einde het zwermen te voorkomen, eene verbindingsopening te maken om eene nieuwe afdeeling van den korf ter beschikking der bijen te stellen.

Nu de bevolking zeer talrijk geworden is en het honiginzamelen zeer bedrijvig voortgaat, moet men zijne pogingen en zijne aandacht verdubbelen om het zwermen te beletten, wanneer men veel honig wil verkrijgen. Het is immers een onbetwistbaar feit dat, wanneer de bevolking zich in twee verdeelt op het oogenblik van den honigtijd, de twee groepen te zamen niet zooveel honig zullen verzamelen als er de moederkorf alleen zou opgeleverd hebben, in geval de bevolking vereenigd gebleven ware.

M. Bertrand, het hoofd der Zwitsersche school voor bijenteelt, zegt in zijn merkwaardig in 't Fransch geschreven werk : *De oude slenter en de hedendaagsche methoden* : « Men moet het gedacht « uit zijn hoofd trachten te krijgen dat het zwer- « men het gevolg van eenen normalen toestand « der bevolking zij. De bijen zwermen in den « wilden staat zeer weinig en, in behoorlijke « korven getemd, zullen zij eveneens zelden « zwermen. 't Is ten gevolge van zekere ongemak- « ken dat de koorts voor het zwermen zich

---

DE ZWARTE BEDELAAR (1)

NAAR HET FRANSCH VAN

PAUL FÉVAL.

(14e VERVOLG.)

XI.

DE UITNOODIGING

— Mijn zoon moet in alle geval die fortuin bezitten, hernam de markiezin zacht en als tot zich zelve sprekende. Het moet ! il wil het !

— Mijnheer de Carral, ging zij met een valschen glimlach voort, naar men zegt, weet gij voortreffelijk met den degen om te gaan.

— Men spreekt de waarheid, antwoordde de mulat, ondanks zijne even te voren ondergane vernedering, fier het hoofd in den nek werpende.

— Men zegt ook dat gij uws gelijke niet hebt op de pistool.

— Ik mis nimmer mijn doel, mevrouw.

— Maar dit is meesterlijk ! hernam de markiezin, zich zachtkens oprichtende. In dit geval moet gij een geduchte tegenpartij zijn in een tweegevecht ?

De mulat dacht een oogenblik na en wierp een blik vol wantrouwen en haat op de markiezin.

Doch snel als de gedachte, werd deze blik vervangen door zijne gewone uitdrukking van slaatsche gehoorzaamheid.

— Hebt gij iemand, die gedood moet worden ? vroeg hij.

De markiezin antwoordde niet op die rechtstreekske vraag ; maar in plaats van er zich verontweerdigd over te toonen, zag zij den mulat strak aan.

— Indien gij dat deedt, lispelde zij, zou ik u voor altijd van alle afhankelijkheid jegens mij ontslaan.

— Als ik wat deed ? vroeg Carral, veinzende haar niet te begrijpen.

— Alfred moet den echtgenoot van Helena de Rumbrye worden, hernam de markiezin koel. Een man bevindt zich op onzen weg.

— En vlak in het midden, grijnsde de mulat, dat is waar !

Mevrouw de Rumbrye stampte met den voet op den grond.

— Gij kunt met den degen en het pistool omgaan, hernam zij.

— Ik begrijp u.

— Eindelijk !...

— Gij zint op een tweegevecht ?.... Ik vecht nimmer, mevrouw ; ik ben bang.

— Ellendig slavenhart ! prevelde de markiezin.

Zonder zich aan dien uitroep te storen, liet Carral er op volgen :

— Men kan iemand dooden zonder met hem te vechten... Wat gaan u de middelen aan, als de uitkomst slechts dezelfde is ?

Mevrouw de Rumbrye boog het hoofd en scheen te weifelen. In dien tusschentijd, was het oog van den mulat met een wraakgierige uitdrukking op haar gericht.

Hadde zij dien blik gezien, zij zou niet geweifeld hebben ; want zij zou een valstrik vermoed hebben. Hij is zeer jong, sprak zij eindelijk. Als men hem op eene andere manier verwijderen kon ?....

— Dat zou beter zijn, ik ontken het niet.

— En nochtans, hernam zij wederom, zou dat middel op eenmaal een einde maken aan onze moeilijkheden.

— Op eenmaal, mevrouw.

De ijskoude koelbloedigheid van den mulat in zulk een oogenblik was zoo buitengewoon, dat mevrouw de Rumbrye hem met bekommering aanzag. Maar Carral had den tijd gehad zijn aangezicht in de gewone plooi te zetten ; zij ontdekte er slechts eene eerbiedige en lijdelijke onderworpenheid in.

— Welnu ? vroeg zij, hare stem latende zakken en haar vertrouweling dichter naderende, wat te doen ?

— Zijt gij vast besloten ?

— Maar ik heb geene keuze,

— Luister dan...

De mulat ging op zijn gemak zitten, hetgeen hij nimmer deed als hij met de markiezin alleen was, doch de enkele gedachte van een gemeenschappelijke misdaad maakte hen tot elkanders gelijken.

— Morgen, zegde hij, vertrekt gij naar het kasteel de Rumbrye. M. de markies heeft Xavier in mijne tegenwoordigheid uitgenoodigd hem te komen bezoeken. Schrijft hem van uwe zijde....

— Neen, neen, riep de markiezin met levendigheid, de brief kon...

— Gij hebt gelijk. Gij moet u niet in gevaar stellen : ik belast mij met hem te schrijven. Alleenlijk zult gij M. de Rumbrye verwittigen, dat gij mij uitgenoodigd hebt.

— Afgesproken.

— Het overige gaat mij aan. Tot morgen, goede meesteres : wij zullen elkander in het kasteel van Rumbrye wederzien.

De mulat ging heen.

Zoodra hij op straat was, schokte een zenuwachtige lach zijne borst. Hij begon allerlei gebaren te maken en halfhuid te spreken, zoodat de voorbijgangers hem voor krankzinnig aanzagen.

— Ik haat haar, mompelde hij, ik haat haar ! O ! ik haat haar ! Het gaat ook te ver. Om mij onbaar te wreken, zal ik alles doen... Alles ! Ik zal zelfs moorden als het moet, maar ik zal op mijne beurt haar meester zijn ; haar meester na haar slaaf geweest te zijn en dan... O ! ik zal haar hart verbrijzelen !

Hij ging een koffiehuis binnen, waar hij vlug eenige regels schreef. Daarop vouwde hij zijn briefje dicht, richtte het aan Xavier en liet het naar de post brengen.

Het werd laat. Xavier was naar huis gegaan en verwonderde er zich sterk over, dat Carral zich sedert het gebeurde van dien morgend nog niet in hunne woning vertoond had. Het zij uit vergeetachtigheid, hetzij met opzet, de bedelaar had hem niet gesproken van den geheimzinnigen brief, dien Carral aan den kommissaris van policie gezonden had.

Xavier koesterde dus daaromtrent geen achterdocht tegen hem. Daarbij had hij den tijd niet om zich met zulke ondergeschikte zorgen bezig te houden. Zijn lot was sinds eenige uren zoodanig veranderd ! Voortaan had hij een verleden ; hij mocht aan eene toekomst gelooven.

Voorzeker, zijne tegenwoordige positie was verre van schitterend en de openbaring van Neptunus had hem niet op eens al de sporten van de maatschappelijke ladder doen overstappen, zooals gewoonlijk in de romantische wisselingen der verdichte verhalen plaats vindt. Zijne afkomst bleef zeer eenvoudig en de geschiedenis zijner ouders was eene hoogst droevige.

Maar hij had kortstondig gevreesd de zoon van een neger, een bedelaar te wezen en zijn vader bleek een dapper krijgsman geweest te zijn.

Hij droeg een eervollen, zoo niet doorluchtigen naam, en wat de getrouwe dienaar, die te gelijk zijn beschermer was, ook mocht doen of zeggen, Xavier was vast voornemens dien openlijk te dragen.

Hij bezat een goed en edel hart, maar hij haakte er naar van dien naam te genieten, die zijne eer en zijn geluk uitmaakte. Hij was ongetwijfeld in staat het grootsche der overdrijving in de gehoorzaamheid, welke de toewijding van Neptunus beheerschte, te beseffen, maar die zelfverloochening kenmerkte den slaaf, en onze eeuw weet zelfs niet meer aan God te gehoorzamen.

Neptunus stond hooger dan Xavier, en handelde daarbij kristelijker.

Xavier oordeelde zijne moeder en veroordeelde haar. Hij had ongelijk, hoewel zij verdiende veroordeeld te worden.

Xavier had hartstochtelijk naar de fortuin verlangd om Helena naderbij te komen ; thans, zooals meestal in de eerste bedwelming van een onverhoopt geluk geschiedt, meende hij alle moeielijkheden te boven te zijn ; zijne blijdschap verborg hem de hinderpalen, die tusschen hem en de erfgenaame van Rumbrye bleven bestaan.

Hij was verloren in dien doolhof van verwarde gedachten, die in menigte den mensch komen bestormen, wiens leven plotseling eene gelukkige wending genomen heeft, toen zijne kamerdenr openging. De zwarte bedelaar trad binnen. Hij droeg een pak onder den arm.

— Kleine meester, sprak hij, ik breng u uw eigendom.

Hij legde het pak op de tafel en vervolgde aldus :

(1) Verboden nadruk voor de gazetten die geene overeenkomst gesloten hebben met de *Société des gens de lettres* van Parys.